

332. 3.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Onder verwijzing voor het overige naar de ingewonnen ambtsberichten ¹⁾ ten aanzien van de verzoeken om naturalisatie van JOHANNES JACOBUS ANTHEUNIS en 20 anderen moge de ondergeteekende het volgende aantekenen.

Vijf van de een en twintig voorgedragenen (artikel 1 onder 4°, 6°, 8°, 16° en 17°) zijn oud-Nederlanders, die ingevolge artikel 7, lid 1, sub 5°, der wet van 12 December 1892 (*Staatsblad* n°. 268) op het Nederlanderschap en het ingezetenschap, laatstelijk gewijzigd bij paragraaf 5 der wet van 29 November 1935 (*Staatsblad* n°. 685), hun Nederlanderschap hebben verloren door tien achtereenvolgende jaren woonplaats te hebben gehad buiten het Rijk en zijne koloniën of bezittingen. Zij hadden, door gebruik te maken van den daartoe bij evengevoerd artikel 7 aangewezen weg, verlies van het Nederlanderschap kunnen voorkomen. Ofschoon zij dit middel niet hebben aangewend, stellen zij blijkbaar op het bezit van de Nederlandsche nationaliteit prijs. Waar zij van goed gedrag en niet armlastig zijn, bestaat er alle aanleiding, hen door middel van naturalisatie alsnog in de gelegenheid te stellen, hun door langdurige afwezigheid teloorgegaan staat van Nederlander terug te krijgen.

De in artikel 1 onder 1° genoemde verzoeker is in Nederland geboren, waar hij steeds gewoond heeft. Hij is gehuwd met eene vóór het huwelijk Nederlandsche vrouw, uit welk huwelijk een kind is geboren. Zijne militaire verplichtingen vervulde hij in het Nederlandsche leger. Hij gevoelt zich Nederlander. Hij was eenigen tijd als hulpkommis bij 's Rijks belastingen werkzaam en voorziet thans als fabrieksarbeider in het onderhoud van zich en zijn gezin.

De verzoeker, genoemd in artikel 1 onder 2°, is hier te land geboren uit een vader van Duitsche en eene moeder van Nederlandsche herkomst. Hij heeft steeds in Nederland gewoond en heeft eene Nederlandsche opvoeding genoten. Hij is met eene Nederlandsche verloofd en gevoelt zich Nederlander. Als kantoorbediende voorziet hij in zijn onderhoud.

De in artikel 1 onder 3° genoemde, van Hongaarsche herkomst, is sinds 1926 in Nederlandsch-Indië gevestigd. Zijn kind is aldaar geboren. Als eerste-stuurman bij de Koninklijke Paketvaart Maatschappij heeft hij een bestaan.

De verzoeker, genoemd in artikel 1 onder 5°, geboortig uit Oberhausen (Pruisen), is sinds 1925 duurzaam in Nederland gevestigd, na ook vroeger eenigen tijd hier gewoond te hebben. Hij is gehuwd met eene vóór het huwelijk Nederlandsche vrouw. Ook met het oog op zijne hier te lande geboren kinderen wordt het Nederlanderschap door hem begeerd. Hij gevoelt zich Nederlander. Als bedrijfschef heeft hij een bestaan.

De in artikel 1 onder 7° genoemde verzoeker, afkomstig uit Berge (Pruisen), is sinds 1914 hier te lande gevestigd. Door langdurig verblijf in Nederland gevoelt hij zich hier ingeburgerd. Als vertegenwoordiger van eene sigarenfabriek heeft hij eene broodwinning.

De verzoeker, genoemd in artikel 1 onder 9°, van Roemeensche herkomst, is sinds 1920 duurzaam in Nederlandsch-Indië gevestigd, waar hij gehuwd is en waar ook zijne beide kinderen zijn geboren. Als opticien voorziet hij in het onderhoud van zich en zijn gezin.

De in artikel 1 onder 10° genoemde verzoeker is in Nederland geboren, waar hij steeds gewoond heeft. Hij is gehuwd met eene eveneens hier te lande geboren vrouw en gevoelt zich

Nederlander. Hij drijft eene juwelierszaak, welke hem een bestaan oplevert.

De verzoeker, genoemd in artikel 1 onder 11°, van Estlandsche herkomst, is sinds 1921 hier te lande woonachtig. Hij is gehuwd met eene vóór dit huwelijk Nederlandsche vrouw. Als fabrikant en exporteur van tabaksauzen heeft hij een bestaan.

De in artikel 1 onder 12° genoemde, afkomstig uit Blecher, gemeente Odenthal (Pruisen), is sinds 1919 hier te lande gevestigd. Hij is gehuwd met eene oorspronkelijk Nederlandsche vrouw. Als pakhuis knecht voorziet hij in het onderhoud van zich en zijn gezin.

De verzoeker, genoemd in artikel 1 onder 13°, geboortig uit Maagdenburg-Neustadt (Pruisen), woont sinds 1919 in Nederland. Door langdurig verblijf, door werkkring en door huwelijk met eene van oorsprong Nederlandsche vrouw is hij zich Nederlander gaan gevoelen. Hij is werkzaam als werktuigkundige aan het technisch bureau van den Algemeenen Nederlandschen Zuilverbond.

De in artikel 1 onder 14° genoemde verzoeker is te Weenen (Oostenrijk) geboren uit Duitsche ouders. In 1905, op bijna 3-jarigen leeftijd, is hij met zijne ouders herwaarts gekomen en sindsdien hier gebleven. Hij bezoekt Nederlandsche scholen en studeerde vervolgens aan de Technische Hoogeschool te Delft, waar hij in 1926 het diploma van civiel-ingenieur behaalde. Hij gevoelt zich Nederlander. Als ingenieur bij eene Nederlandsche aannemingsmaatschappij heeft hij een bestaan.

De verzoeker, genoemd in artikel 1 onder 15°, afkomstig uit Homberg (Pruisen), is sinds 1917 hier te lande woonachtig. Door langdurig verblijf hier te lande is hij zich Nederlander gaan gevoelen. Mede met het oog op zijn zoon, die Nederlandsche scholen heeft bezocht, wordt het Nederlanderschap door hem begeerd. Als mijnwerker voorziet hij in het onderhoud van zich en zijn gezin. Ook is hij nog werkzaam als concierge.

De in artikel 1 onder 18° genoemde, afkomstig uit Wiesbaden (Pruisen), is sinds 1919 in Nederland woonachtig. Door langdurig verblijf hier te lande gevoelt hij zich ingeburgerd. Hij is werkzaam in een groot Nederlandsch hotel.

De verzoekster, genoemd in artikel 1 onder 19°, Nederlandsche van geboorte, heeft wegens huwelijk met een Duitscher het Nederlanderschap verloren. Zij heeft verzuimd binnen een jaar na het overlijden van haar echtgenoot de kennisgeving te doen, als bedoeld in artikel 8 der wet van 12 December 1892 (*Staatsblad* n°. 268) op het Nederlanderschap en het ingezetenschap. Sinds enkele jaren is zij weder in Nederland gevestigd. Uit eigen middelen voorziet zij in haar onderhoud.

De verzoeker, genoemd in artikel 2, is sinds 1894 op Nederlandsch grondgebied gevestigd. Hij diende van 1894 tot 1907 als vrijwilliger bij het Nederlandsch-Indische leger. Hij is begiftigd met het eereteken voor belangrijke krijgsverrichtingen 1896—1900 Atjeh en met de bronzen medaille voor vrouwen dienst. Nadat hij voor den dienst was afgekeurd, werd hij, in Nederland teruggekeerd, te werk gesteld als ambtenaar bij de gemeentesecretarie te Amsterdam. Thans leeft hij met zijne oorspronkelijk Nederlandsche vrouw van pensioen.

Het wil den ondergeteekende voorkomen, dat deze verzoeker met het oog op de richtige nakoming van zijne dienstverplichtingen voor naturalisatie tot verminderd bedrag in aanmerking mag worden gebracht.

De verzoeker, genoemd in artikel 1 onder 15°, heeft vóór het intreden der meerderjarigheid van zijn zoon WILHELM het verzoek om naturalisatie ingediend.

Het is billijk voorgekomen, voornoemden zoon alsnog door uitdrukkelijke wetsbepaling als medegenaturaliseerd te beschouwen.

Ten aanzien van allen geldt, dat zij, hetzij omdat zij thans geen nationaliteit hebben, hetzij omdat zij hunne nationaliteit door de voorgestelde naturalisatie zullen verliezen, niet eene dubbele nationaliteit zullen hebben.

De Minister van Justitie,
VAN SCHAİK.

¹⁾ Zijn, met de overige bij deze Memorie van Toelichting overgelegde stukken, nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.